

Sygn. akt I NKRS 80/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Paweł Czubik
SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania S.P.J.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...]1 z 16 kwietnia 2021 r.
w przedmiocie zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek
uprawniający do przejścia w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 1 grudnia 2021 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...]1 z dnia 16 kwietnia 2021 r. (dalej: Uchwała) Krajowa Rada Sądownictwa (dalej również: KRS lub Rada) na podstawie art. 69 § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072; dalej: p.u.s.p.) nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez S.J. - sędziego Sądu Okręgowego w R. (dalej również: Uczestnik lub Odwołujący się). Zaskarżona Uchwała jest kolejną podjętą przez KRS w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez

Odwołującego się w toku postępowania. Uchwała nr [...]2 z dnia 4 października 2019 r. została uchylona wyrokiem Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2020 r., I NO 3/20. Druga uchwała nr [...]3 z dnia 20 sierpnia 2020 r. została uchylona wyrokiem Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 22/21.

W części I uzasadnienia zaskarżonej Uchwały KRS wyjaśniła, że sędzia S.J. oświadczył Radzie wolę dalszego zajmowania tego stanowiska. Do oświadczenia załączył zaświadczenie lekarskie oraz zaświadczenie psychologiczne stwierdzające, że jest zdolny do pełnienia urzędu sędziego ze względu na stan zdrowia.

W części II uzasadnienia Uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.KRS).

Zespół członków KRS na posiedzeniu 12 kwietnia 2021 r. przyjął stanowisko o nierekomendowaniu Radzie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego S.J. - podkreślając, że nie przemawia za tym interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny.

W części III uzasadnienia Uchwały KRS stwierdziła, że rozpatrując ponownie przedmiotową sprawę miała na uwadze zgromadzoną w sprawie dokumentację, a także fakt, że okoliczność przejścia każdego sędziego w stan spoczynku powoduje „określone perturbacje”. Trudności wynikające ze zwolnienia miejsca sędziowskiego w związku z przejściem sędziego w stan spoczynku są jednak mniejsze, gdy odchodzący sędzia, tak jak w tym przypadku, pełni służbę w wydziale odwoławczym. Postępowanie odwoławcze z natury rzeczy trwa bowiem krócej niż postępowanie pierwszoinstancyjne.

Rada wskazała, że w przypadku przejścia sędziego S.J. w stan spoczynku sytuacja wydziału, w którym orzeka, nie zmieni się diametralnie na niekorzyść. Uczestnik przez cały rok 2020 orzekał jako sędzia ze 100% przydziałem spraw przez system SLPS. W tym okresie do jego referatu zostało przydzielonych 100 spraw „Ka”, zaś uczestnik zakończył takich spraw 76. Innym orzekającym w tym

samym Wydziale sędziom ze 100% przydziałem spraw przydzielono w tym samym okresie średnio 149 spraw „Ka”, natomiast sędziowie ci średnio zakończyli po 145 spraw tej kategorii. Ponadto Uczestnik w 2020 r. był nieobecny w pracy przez 54 dni robocze, co odpowiada liczbie dni nieobecności w pracy Przewodniczącego Wydziału (52 dni robocze), przy czym jednak Przewodniczący Wydziału (uczestniczący w przydziale spraw przez system SLPS na poziomie 60%) otrzymał do referatu 89 spraw „Ka” i zakończył takich spraw 84. Oznacza to, że w 2020 r. Uczestnik zakończył mniej spraw „Ka” niż Przewodniczący Wydziału, orzekający z racji pełnionej funkcji w niepełnym wymiarze, przy porównywalnej liczbie dni nieobecności w pracy. Pozostali orzekający w wydziale sędziowie ze 100% przydziałem spraw także korzystali w 2020 r. z urlopów wypoczynkowych czy też zwolnień z powodu choroby i każdy z nich był nieobecny w pracy średnio po 36 dni roboczych. W okresie od 1 stycznia do 28 lutego 2020 r. do referatu Uczestnika zostało skierowanych 36 spraw „Ka”, a zakończył on w tym czasie 15 spraw tej kategorii. Do referatów innych sędziów ze 100% przydziałem spraw w tym samym okresie wpłynęło średnio 38 spraw „Ka”, a zakończyli oni średnio 26 takich spraw.

Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła także uwagę, że aktualnie trwa konkurs dotyczący powołania sędziego do Sądu Okręgowego w R. i jest on w wysokim stopniu zaawansowania. Ewentualnie powołany w wyniku tego konkursu sędzia zostanie przydzielony do orzekania w pionie karnym. Okoliczność ta dodatkowo przemawia za tym, że w przypadku rychłego zakończenia procedury nominacyjnej sytuacja Sądu Okręgowego w R. nawet w przypadku przejścia Uczestnika w stan spoczynku nie ulegnie znacznej zmianie.

Powyższe okoliczności spowodowały, że KRS na posiedzeniu 16 kwietnia 2021 r. jednogłośnie (20 głosów „za”) podjęła uchwałę o niewyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez sędziego S.J..

Pismem z dnia 5 lipca 2021 r. sędzia S.J. wniósł odwołanie od omówionej wyżej Uchwały KRS, zaskarżając ją w całości. Uchwale tej zarzucił rażące naruszenie przepisów:

1. art. 69 § 1b p.u.s.p. poprzez nieuprawnione przyjęcie przez KRS, że interes wymiaru sprawiedliwości, w tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa, oraz ważny interes społeczny nie przemawiają za tym,

aby w dalszym ciągu zajmował on stanowisko sędziego oraz brak wskazania dostatecznych powodów przyjęcia takiego stanowiska;

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów;

3. art. 44 ust. 1 u.KRS poprzez uznanie, że nie przysługuje mu prawo do odwołania się od Uchwały.

Powołując się na powyższe zarzuty Odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej Uchwały i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie z 14 lipca 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się do podniesionych w odwołaniu zarzutów naruszenia art. 69 § 1b p.u.s.p. oraz art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS Rada stwierdziła, że są one nieuzasadnione, gdyż w postępowaniu poprzedzającym podjęcie zaskarżonej Uchwały dochowano wszystkich wymagań proceduralnych. Nie naruszono również wskazanych w odwołaniu przepisów prawa. W szczególności KRS wypełniła nałożony na nią przez art. 33 ust. 1 u.KRS obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy i dokonała oceny przydatności Odwołującego się w oparciu o jasne i wskazane w uzasadnieniu Uchwały kryteria. Uwzględniła przy tym wszystkie okoliczności związane z wykonywaniem przez niego służby sędziowskiej. Uchwała zawiera uzasadnienie, w którym wskazano kryteria, jakimi Rada kierowała się rozstrzygając sprawę i dlaczego ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny nie wymagają, jej zdaniem, dalszego zajmowania przez Odwołującego się stanowiska sędziego.

Jako bezprzedmiotowe - wobec treści uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., I NKP 3/21 - KRS oceniła natomiast odnoszenie się do zarzutu naruszenia art. 44 ust. 1 u.KRS.

Konkludując KRS podtrzymała stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 69 p.u.s.p. [s]ędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65. roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie (§ 1). Krajowa Rada Sądownictwa może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów (§ 1b zd. 1).

Z kolei zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 oraz ust. 3 u.KRS, [u]czestnik postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej - z wyjątkiem art. 87¹ k.p.c., który ustanawia w postępowaniu przed Sądem Najwyższym tzw. przymus adwokacko-radcowski.

Sędzia S.J. sformułował w odwołaniu zarzut naruszenia art. 44 ust. 1 u.KRS poprzez uznanie, że nie przysługuje mu prawo odwołania się od zaskarżonej Uchwały, a KRS nie udzieliła mu pouczenia o przysługującym środku odwoławczym oraz o terminie jego wniesienia.

Choć orzecznictwo Sądu Najwyższego nie było w tym zakresie jednolite (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2020 r., I NO 77/20), to ostatecznie przeważał pogląd, że od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa dotyczącej wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego, który osiągnął wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, przysługuje odwołanie (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., I NZP 3/21), co pozostaje poza sporem, zważywszy także na stanowisko KRS zawarte w odpowiedzi na odwołanie (s. 4 odpowiedzi na odwołanie).

W świetle powyższego stanowisko Odwołującego się co do dopuszczalności wniesienia odwołania od zaskarżonej Uchwały KRS okazało się słuszne, niemniej nie uzasadniało ono zarzutu naruszenia art. 44 ust. 1 u.KRS, gdyż ze swej istoty nie mogło się ono do tej Uchwały odnosić. Przedmiotem kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy na podstawie tego przepisu jest merytoryczna treść uchwał KRS, a kryterium tej kontroli jest jej zgodność z prawem materialnym oraz proceduralnym - w takim zakresie, w jakim ewentualne uchybienia przepisom postępowania mogły mieć wpływ na kształt podjętego w danej uchwale rozstrzygnięcia. Przepisy regulujące dopuszczalność oraz tryb i termin zaskarzania uchwał KRS dotyczą postępowania po ich podjęciu, w związku z czym ich naruszenie nie może mieć na treść tych uchwał bezpośredniego wpływu. W niniejszej sprawie, pomimo braku pouczenia przez KRS o prawie, sposobie i terminie wniesienia odwołania od zaskarżonej Uchwały Odwołujący się wniósł odwołanie z zachowaniem dwutygodniowego terminu od dnia doręczenia mu Uchwały z uzasadnieniem (art. 44 ust. 2 u.KRS), a Przewodniczący Rady nadał temu odwołaniu bieg i przekazał je wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na odwołanie do Sądu Najwyższego. Nie można zatem stwierdzić, by na którymkolwiek etapie postępowania w sprawie oświadczenia Odwołującego się o woli dalszego zajmowania stanowiska sędziego doszło do naruszenia art. 44 ust. 1 u.KRS.

Zarzut Odwołującego się dotyczący rażącego naruszenia art. 69 § 1b p.u.s.p. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na art. 69 § 1 p.u.s.p., zgodnie z którym „[s]ędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia (...)”. Nie budzi żadnych wątpliwości, że zasadą i regułą jest obligatoryjne przejście sędziego w stan spoczynku wraz z osiągnięciem określonego wieku. Przejście sędziego w stan spoczynku następuje *ex lege*.

Z kolei, art. 69 § 1b p.u.s.p. stanowi wyjątek od powyższej zasady, a użyty wyraz „może” oznacza uprawnienie (a nie obowiązek) KRS do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego pomimo ukończenia przez niego 65. roku życia, o ile jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym. W przypadku skorzystania z fakultatywnego rozwiązania

zawartego w art. 69 § 1b p.u.s.p. na Radzie spoczywa obowiązek wykazania i uzasadnienia, że interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny wymaga odstąpienia od zasady przejścia sędziego w stan spoczynku po osiągnięciu 65. roku życia a jej uchwała ma charakter konstytutywny.

Przepisy w tym zakresie są jednoznaczne, wiążą strony i sądy, a dokonywane interpretacje czy wytyczne nie mogą być z nimi sprzeczne.

W uzasadnieniu Uchwały Rada zwróciła uwagę na zaawansowany stopień konkursu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R. w pionie karnym. Pokoleniowa wymiana kadr sędziowskich wiąże się z racjonalnym wykorzystaniem „kadr sądownictwa powszechnego”, o którym mowa w art. 69 § 1b p.u.s.p., jako ustawowym kryterium brany pod uwagę przy podejmowaniu uchwał w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu 65. roku życia. Sąd Najwyższy w wyroku z 11 maja 2011 r., III PO 2/11, wprost wskazał, że „pokoleniowa” wymiana kadr prokuratorskich, związana z jednej strony, z osiąganiem przez zasłużonych prokuratorów wieku umożliwiającego im skorzystanie z przywileju prokuratorskiego stanu spoczynku, a z drugiej strony, z potrzebą umożliwienia przejęcia tej służby przez innych doświadczonych prokuratorów, a także zapewnienie etatów dla nowych kadr prokuratorskich, jest uzasadnionym kierunkiem prowadzenia polityki kadrowej w jednostkach organizacyjnych prokuratury (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 3 marca 2011 r., III PO 12/10). Ta argumentacja jest aktualna także w odniesieniu do sędziów, gdyż ustawowe regulacje dotyczące dalszego zajmowania stanowisk przez prokuratorów i sędziów po osiągnięciu przez nich 65. roku życia są analogiczne.

Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do oceny celowości realizowanej przez Radę polityki kadrowej sądownictwa powszechnego. Rozpoznając wniesione odwołanie Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do ingerencji w materialną treść zaskarżonej uchwały, albowiem dokonanie oceny co do zasadności dalszego zajmowania stanowiska sędziego stanowi wyłączną kompetencję Rady (wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 22/21). Sąd Najwyższy uprawniony jest jedynie do zbadania uchwały KRS pod kątem zgodności z prawem. Zasadność takiej decyzji nie podlega kontroli ze strony Sądu Najwyższego, o ile nie miało wpływu na nią naruszenie zasady legalności, w tym użycie

niedozwolonego kryterium oceny (wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2019 r., I NO 16/18).

Zdaniem Sądu Najwyższego, Rada nie dostrzegając interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego słusznie nie odstąpiła od zasady zgodnie z którą sędzia przechodzi w stan spoczynku po ukończeniu 65. roku życia.

Podobnie zarzut braku wszechstronnego rozważenia sprawy z art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na przedmiot (Uchwała) i cel toczącego się postępowania (dalsze zajmowanie stanowiska sędziego) oraz ustawowe przesłanki umożliwiające Radzie pozostawienie Odwołującego się w czynnej służbie sędziowskiej (interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny). Do tych przesłanek nie należy ilość przydzielonych i zakończonych przez sędziego spraw, efektywność jego pracy czy to jak wypada na tle innych sędziów, ile urlopu wykorzystał lub przez jaki okres przebywał na zwolnieniu lekarskim. Sąd Najwyższy nie kwestionuje wysokich kwalifikacji zawodowych i nieprzeciętnego wykształcenia Odwołującego się, jego osiągnięć naukowych, udziału w szkoleniach zawodowych, umiejętności szkolenia innych czy bogatego doświadczenia orzeczniczego, które z pewnością jest większe niż tego kto dopiero obejmie takie stanowisko lub zaczyna orzekać na takim stanowisku jak S.J.. Sąd Najwyższy zna i dostrzega obiektywne okoliczności (urlop, zwolnienie lekarskie, brak przydziału spraw, różny stopień skomplikowania spraw nawet tej samej kategorii), które wpływają na wyniki statystyk prowadzonych w sądach. Co więcej, Sąd Najwyższy dostrzega nieścisłości argumentacji zawartej w Uchwale (np. „uczestnik postępowania przez cały 2020 r. orzekał jako sędzia ze 100% przydziałem spraw przez SLPS”, podczas gdy faktycznie przez pewien okres był on wyłączony z przydziału spraw wobec uznania go za „sędziego w stanie spoczynku”), niemniej jednak nie są to uchybienia których stopień powodowałby konieczność uchylecia Uchwały, która odpowiada prawu, zaś ostateczna ocena Rady o wyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego nie zależy od niemiarodajnych wyników statystycznych, ale ma być uzasadniona ustawowymi

przesłankami - intereselem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym intereselem społecznym.

„Interes wymiaru sprawiedliwości” i „ważny interes społeczny”, o których mowa w art. 69 § 1b p.u.s.p., to pojęcia niedookreślone, których wypełnienie konkretną treścią ustawodawca pozostawił Krajowej Radzie Sądownictwa wskazując jedynie, że za pozytywnym ustaleniem, iż zachodzą one w konkretnej sprawie, mogą przemawiać racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Przykłady te stanowią istotną wskazówkę interpretacyjną. Wynika z nich bowiem jednoznacznie, że „interes”, o którym mowa wyżej, ma charakter pozytywny, a nie negatywny. Każde odejście doświadczonego i rzetelnego sędziego w stan spoczynku jest pewnym „osłabieniem” wymiaru sprawiedliwości, ale też jest naturalną i ustawowo uzasadnioną koniecznością. Nie można więc utożsamiać interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziowskiego przez osobę, która osiągnęła już 65. rok życia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, że możliwość dalszego zajmowania stanowiska prokuratora (a także sędziego) stanowi wyjątek od zasady, według której z dniem osiągnięcia określonego wieku przechodzi on w stan spoczynku (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2003 r., III AO 25/02; wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lipca 2014 r., III PO 3/14; 15 lipca 2015 r., III PO 3/15 i 6 października 2021 r., I NO 50/21). Z powyższego wynika, że kwestionując decyzję Prokuratora Generalnego lub uchwałę Rady o odmowie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska Odwołujący się powinien wskazać okoliczności, które w danym konkretnym przypadku przemawiają za odstąpieniem od wskazanej zasady, a ponieważ zgodnie z przyjętym przez ustawodawcę założeniem sytuacja taka musi mieć charakter wyjątkowy, okoliczności te - leżące po stronie Odwołującego się, czy też mające oparcie w interesie wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesie społecznym - powinny mieć szczególnie doniosły charakter.

Nota bene, sam Odwołujący się nie wykazał dlaczego dalsze zajmowanie przez niego stanowiska sędziego leży w interesie wymiaru sprawiedliwości lub

podyktowane jest ważnym interesem społecznym. Zgodnie z art. 6 k.c., który ma zastosowanie w przedmiotowym postępowaniu, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne i ma w tym interes prawny. Zgromadzony w sprawie materiał i argumenty przedstawione przez Odwołującego się nie dają podstaw do stwierdzenia, by tego rodzaju okoliczności zaistniały w niniejszej sprawie.

Zdaniem przeważającej części składu orzekającego w niniejszej sprawie odstępstwo od zasady przejścia w stan spoczynku powinno znajdować zastosowanie tylko wówczas, gdy sędzia przejawia zdolność do wypełniania obowiązków zawodowych nie tylko w stopniu wystarczającym (porównywalnym z innymi) lecz w stopniu ekstraordynaryjnym w porównaniu do innych sędziów. Interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny wymagają od niego bowiem jednakiej aktywności w toku wykonywania przezeń służby sędziowskiej na przestrzeni czasu. Nie ulega natomiast jakiegokolwiek wątpliwości, że prawa biologii powodują, że możliwości zawodowe w wieku emerytalnym stopniowo aczkolwiek wyrażenie maleją. Tym samym zasadniczo zdolność ta powinna być wysoce ekstraordynaryjna w momencie przedłużenia stanu aktywności (chwili odstępstwa od przejścia w stan spoczynku), by gwarantować jej zwykły poziom sędziowski w chwili rzeczywistego udania się wnioskującego na zasłużony odpoczynek.

Reasumując powyższe uwagi należy ponownie wskazać, że Sąd Najwyższy nie może wkraczać w ustawowe kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa i dokonywać oceny, czy Odwołujący się ma nadal sprawować swoją funkcję, lecz jedynie bada, czy decyzja Rady nie jest arbitralna lub podjęta przy użyciu niedozwolonych kryteriów. Zaskarżona decyzja, zdaniem Sądu Najwyższego, nie jest takimi wadami dotknięta. Nie ma więc podstaw do jej uchylenia i przekazania sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS orzekł jak w sentencji wyroku.

Zdanie odrębne od wyroku złożyła Prezes SN Joanna Lemańska.

